

Um Maluna Marnersdóttir

Malan hefur skrifað nógvar bókur um froyyskar bókmentir. Hon er allarhelst tann ið hefur skirvað mest um froyyskar bókmentir eftir konufólk. Í 1993 fekk hon M.A. Jacobsens bókmentavirðisløn fyrri yrkisbókmentir - hetta er beint eftir at allar tær bókurnar ið standa á komandi síðu vórðu givnar út. So tær eru allar helst góðar. Ár 2000 gjørdist hon dr.phil. við Árhús Universitet fyrri ritgerðina 'Hvør av øðrum'. Tí dagliga starvast hon á Móðurmálsdeildini á Fróðskaparsetrinum.

hann kritiseraði. So tað blívur ein sovorðin almenn ... Tað er alment galdandi at soleiðis er tað fyrri kvinnur yvir høvur. Tær skrivað sovorði lætt og óbetýðiligt' sigur Malan. 'So tað blívur við - bókin er ikki meira enn 10 ára gomul.'

SKRIVA KVINNA SKRIVA!

Malan heldur at stór framstig eru hend. Tað eru nógv fleiri kvinnur sum skriva í dag, og at tað sæst aftur á millum annað á bókadøgnum sum vóru í Norðurlandahúsinum seinasta vikuskiftið í novembur. Men enn metir Malan eitt sindur vera eftir á mál, 'Tað er framvegis soleiðis, at tær skriva tá ið tað liggur fyrri, og at tað er afturat øll móguligum øðrum. Tær skriva ikki burturav'.

'Hevur tú hug at skriva, so er at gera tað.

Tað er vigtugt at man skrivar nógv, og at man lesur nógv - bæði á froyyskum og á øðrum málum. Tí tú lærir teg bara at skriva við at lesa nógv og við at skriva. Umaftur og umaftur. Soleiðis at tað verður tín máti at skriva, soleiðis at tað fellur tær lætt, soleiðis at tú sleppur frá at leita og leita, tá ið tú skrivar. Og tað fært tú bara við venjing'. Mínir tankar flákra eina løtu, sum teir so ofta gera. - Man Miðlahúsið fara at senda mær eina rokning fyrri skriviskeið, nú eg gjøgnum allar greinarnar eg skrivi, fáir so góða venjing? Uha, eg má ansa mær við at skriva so, tað kundi jú hent seg, at onkur teirra fer at lesa mína grein - nei, allarhelst ikki. Tað er sjálvdan at tey halda at tað eg skrivi er áhugavert. Møguliga er tað bara sovorði lætt og óbetýðiligt - hitt Carl Johan nevndi. Er tað óbetýðiligt at eg skrivi? 'Er tað vigtugt at froyysk konufólk skriva' brestur úr mær. 'Sjálvandi er tað tað!' sigur Malan á ein sjálvsagdan hátt. 'Hví?' spyrji eg, eg eri enn fanga í tankanum um mína egnu óbetýðilighheit. Tankin er bæði óbehagiligur og uggrandi. Uggrandi tí at so ger tað ikki so nógv, um tað eg skrivi ikki er so gott. Tað hefur ongan týðning. Eg fari ikki at gevast við at skriva um tað er óbetýðiligt. Nei. Men móguliga eg so hevði givist við at lagt so nógv í tað. 'Sjálvandi er tað tað, tí vit eru helvtin av mannaættini. Vit hava líka so nógv uppá hjarta, og eru líka so vigtig sum mennirnir og øll hini kynini' sigur Malan so nattúrliga, at eg ikki legði tilmerkis orðingina fyrr enn eg seinni um kvøldið (ella rættari 'náttina') sat og lurtaði eftir upptøkuni. 'Líka so vigtig sum mennirnir og øll hini kynini'. Avgerin er tikin! Eg vil heldur fylgja ráðunum frá einari sum heldur at konur eru líka so vigtigar sum 'mennirnir og øll hini kynini', enn frá einum sum bólkar allan froyyskan

skaldskap hjá teimum við ginu í sama (óbetýðiliga) ból! Eg droppi at vera óbetýðilig. Skal eg taka tað uppafur so má argumentið í øllum førum vera heilt ótrúliga gott Carly! Uha, nú kemur hann eftir mær, eg má heldur fara at savna mær dirvi millum allar hasar kulu konurnar í bókunum hjá Maluni. Carly er eitt gott navn til eitt óhugnaligt spøkilsí. Kanska verður tað tað mín fyrsta bók verður um? Men so verður tað um eitt fitt spøkilsí. Tí annars verði eg bangin. Eg pelli ikki. Tað passar.

'Hvat skal eg so skriva til allar tær kvinnurnar, sum sita heima við hús við einum stuttsøgusavni í skuffuni?' eg vóni at fáa enn eitt gott ráð. 'Vit hava Vencil, Varðan, Jólalólkina og bløðini' sigur hon, sum uppskot uppá hvar tær kunnu senda tað. 'Men hví skal tað út, kann eg ikki bara hava tað í skuffuni?' onkusvegna vónaði eg kanska at fáa eitt lítið skump, men skuffan bleiv smekka aftur. 'Nakað av tí má altso enda við at liggja í skuffuni, tað er ikki alt sum man skal senda út', og síðani opnað eitt vet aftur 'Men hefur man okkurt sum man hefur sitið og skriva og rættlisið og vent aftur og aftur, so skal man einaferð siga, at nú er well, og fáa onkran annan at lesa tað og spyrja, "er hetta brúkiligt"?'.
Blíðar heilsanir,
tykkara trúfasti limur, Tjóðhild

Preið til Sprotan:

Góði Sprotin. Eg havi nú verið limur í bókaklubbanum í trýggjar bókur. Eg eri glað fyrri bókurnar, men eg sakni longu at lesa onkra bók eftir konufólk. Sjálvsagt kann eg lesa bókur uttan at eg fái tær sendandi frá bókaklubbanum, men eg nái ikki so nógv meira enn tað. Tað hevði gleitt meg almikið um tit kundu víga upp alt tað eg havi lisið um: smáðreingir við hjartasorg, óhugnalig spøkilsir, og myrðar menn. Við: Onkum minni óhugnaligum. Ikki at smáðreingir við hjartasorg eru so óhugnaligir, men teir eru kanska eitt vet ov hugnaligir. Møguliga tit kundu givið út eina bók um eitt fitt spøkilsí sum eitur Carly? Sum ein kvinna, onkur kvinna, kanska/kanska ikki eg, hefur skrivað. Ella onkrum heilt øðrum. Tað nýttist slettis ikki at vera tað. Slettis ikki! Tað er bara eitt hugskot. Konufólkaparturin er týðningarmiklari enn hatta við tí fitta spøkilsinum, um eg skal velja annað. Eg kasti tað nú, hugskotið, so kunnu tit lofta tí um tit hava hug, ella lata tað detta. Eg kasti tað høgt upp í loft, soleiðis at tit hava góða tíð at lofta.